

ערט"ק פרשת שלח
כ"ה סיון ה'תשע"ה
חדר מנחם חב"ד - מוסקבה

החיל

Солдат

בכל ביתי נאמן

הרה"ח בנימין קליין ע"ה
שלוחי הרבי במוסקבה, מתוועדים ומספרים

דהבין את השליחות

מספר ר' מני וולף, גיסו של הרב בנימין קליין ע"ה:

פעם הגיע לרבי יהודי - איש עסקים ממקסיקו, הוא הכניס פתק למזכירות שבו הוא כותב שהציעו לו את עסקת חייו, והוא מבקש את ברכתו של הרבי לעסקה, הוא גם רמז שאם הרבי יתן את ברכתו, והעסקה תצלח, ה"מרכז" לא יפסיד מזה... הוא נגש לר' בנימין ואמר לו "אני נמצא כאן ליום וחצי, אז כשאתה נכנס להביא את הדאר לרבי בבקר, תכניס את מכתבי ותבקש שהרבי יענה תשובה בהקדם".

הוא עשה זאת, אך בצהרם המענה עדין לא הגיע, וכיון שאחרי מנחה היו מבטיסים שוב דאר, בקש מר' בנימין ששוב יבקש עבורו, בשר' בנימין נכנס הוא ראה את הפתק של אותו יהודי מונח על השלחן, אבל הרבי עדין לא ענה עליו. הוא הזכיר, אך לא זכה למענה מהרבי.

למחרת בבקר, אותו יהודי כבר ממש דחק בו. ובשר' בנימין נכנס והעז שוב להזכיר על אותו אחר, הרים הרבי את עיניו ובידו הימנית החווה על ערמת מעטפות, ואמר: "ואילו לא בני אברהם יצחק ויעקב?!" ולאחר מכן בידו השמאלית על ערמה שהיתה לשמאלו: "ואילו לא בנות שרה רבקה רחל ולאה?!"

כמו בדוגמא המצערת של המרגלים. והנה סיפור על אחד שהבין מהי השליחות שלו ברגע הנכון:

היה זה המשפיע הידוע ר' מענדל פוטרפס. לאחר שיצא מרוסיה, עבר להתגורר בלונדון. מייד לאחר שהגיע ללונדון, יצא לעשות את חודש החגים - תשרי, אצל הרבי.

כמוכן שהוא התרגש מאד מהפגישה המחודשת עם הרבי - ובשונה מהפעמים הקודמות בהם פגש את הרבי, היה זה הפעם לאחר קבלת הנשיאות, כחסיד הבא אל רבו.

ובדרך חזור - ללונדון, התיישב ר' מענדל בפסטוס, והבחין שהישיבה לצדו נראה יהודי, אמנם לא שומר מצוות - אך יהודי. ר' מענדל מאד רצה לשוחח אתו, אך לא יכל. מהסיבה הפשוטה: הוא בקושי ידע מילים ספורות באנגלית... הן זה עתה יצא מרוסיה, והתגורר רק מספר שבועות בלונדון, ועוד קצת בני יורק, וגם שם שוחח בעיקר באידיש, או רוסיית...

חשב אז ר' מענדל: "זו בנודאי השגחה פרטית, לא ייתכן שללא כל סיבה יהודי זה יושב לידי במשך שש שעות של טיסה!" ולבסוף הבזיק רעיון במוחו. הוא הוציא את התפילין שלו, וכשהצביע עליהם פנה אל היהודי ואמר לו (בפחצי אנגלית...) "אני יהודי, אתה יהודי. אני תפילין, אתה תפילין..."

היהודי הסכים והניח תפילין. זהו, בכמה מילים, הוא לא היה צריך לדעת אנגלית כדי להפוך את הזמן הזה לזמן שבו הוא הבין לשם מה נשלח...

השבוע נקרא בתורה על חטא המרגלים. מה היה החטא שלהם? הרי משה רבנו הורה להם ללכת לרגל את הארץ, ולבדוק "הטובה היא, אם רעה?"

אנחנו יודעים שהחטא שלהם היה, על פן שפירשו את אשר ראו, והביעו את דעתם. משה שלח אותם לדבר אחד: ללכת לארץ ישראל, לראותה, ולתאר את הארץ ואת העם. הוא לא ביקש מהם להביע את דעתם האם אפשר לכבוש את הארץ או לא.

מה שעשו המרגלים, ידוע לכולנו, והסוף היה עצוב. הם חזרו ואמרו: "אוי, זה יותר מידי בשבילנו. אין ספק שתהיה לנו תבוסה! בשום פנים ואופן לא נוכל לכבוש את הארץ הזאת, לכן מוטב שנישאר כאן!"

קהל השומעים - עם ישראל, לא ידע את נפשו מרוב צער. הם כבו בלילה ההוא, ורצו לחזור למצרים. המרגלים שכחו את מטרת שליחותם, וחסאו בחטא נורא.

חשוב לשים לב: לא היה ציווי מה' לשלוח מרגלים. הקב"ה הורה למשה לשלוח לדעתו, אם הוא רוצה בכך. זה היה דבר הרשות, לא דבר שחובה לעשותו, אלא רשות.

יש המון דברים בחיים שלנו שהם 'רשות', זמן פנוי שלנו, אכילה, טיול, משחקים וכדומה. אין מצווה לעשות אותם, אבל כמוכן חלילה לא עבירה. אנחנו מחליטים על ידי הבחירה החופשית שניתנה לנו האם להעלות את הזמן הזה ולקיים בו מצוות, או להשתמש בו כדי להתחזק ללימוד התורה, או חלילה להיפך...

זמני השבת

כניסת השבת: 20:55
צאת השבת: 22:54

לעילוי נשמת הרה"ח ר' דוד ורעייתו רחל ריסא ע"ה חנזין

עיתון 'החייל' - עריכה: ר' שיעליה גרוס מערכת: ר' מענדי דיקשטיין, ר' אבי גדו', ר' אפרים אלטשולער, ה'ת מוישי שרמן, עיצוב: ר' אברמי זקם פניות, תגובות והערות ניתן לשלוח לכתובת: achayalru@gmail.com

פרק רביעי

היה זה אחד מהתלמידים, שלא האמין למשמע אזונו. "חומה שפולה אבן טובה גדולה אחת?" חשב לעצמו. "אפילו יהלום בגודל ביצה קטנה נדיר ביותר למצוא!" כך גלגל הפחור על דברי רבו ולא האמין לדבר.

לימים, הפליג אותו תלמיד באנייה לארץ רחוקה. באמצע ההפלגה כשעמד על הסיפון ראה על אחד האיים לא פחות ולא יותר מאשר... מלאכים עומדים ומסתתרים את היהלומים הענקיים לחומות ירושלים!

מיד חזר התלמיד רבי יוחנן והתוודעה לפניו על גודל הטעות שעשה. אמר לו רבי יוחנן: "וכי רק כאשר אתה רואה במוחש הנך מאמין?" ואכן, לאחר זמן מה, מקפידתו של ראש הישיבה נפטר התלמיד...

בתחיית המתים יקומו לתחייה לפי סדר: משה ואהרן הראשונים, אחריהם הצדיקים, (הענווים שבהם קודם), ולאחר מכן כל בני ישראל, לפי ה'אלף - בית" (בשמות פרטיים).

לגבי האבות הקדושים, אברהם, יצחק ויעקב יש 2 דעות. אחת אומרת שבגלל צדקותם הם יקומו הראשונים. השנייה אומרת שיקומו אחרונים כדי שמיד כשיקומו - יראו את כל צאצאיהם.

קודם יקומו המתים שקבורים בארץ ישראל. לגבי מתי חוץ לארץ, תפתח "רשת" מנהרות מכל קבר של יהודי עד לארץ ישראל. בגלל זה לא רצה יעקב אבינו להיקבר במצרים (שהייתה בחוץ לארץ) - מפני צער גלגול מחילות.

כשיבוא המשיח, ה' יטהר את ירושלים מכל טומאותיה ועל אחת מהן פולכים יודעים - תחיית המתים (שתטהר את טומאת המת)...

הישורת האחרונה

תכונה גדולה ב'חדר מנחם' סביב 'מבצע התורה' השנתי • תלמידים רבים ממהרים להיבחר לפני מועד תום המבצע • 'החיל' בדוח מהשטח

בעוד פחות משבוע תחתם עוד שנת לימודים מוצלחת ומהנה, ב'חדר מנחם' ייחד אתה ייחתם המבצע הגדול במסגרתו נלמדו מאות דפי גמרא ומשניות בעל פה. כפי שדיווחנו בשבועות הקודמים, במסגרת המבצע הובטחו עידודים מיוחדים לתלמידים המצטיינים, ואכן, בכל הכיתות יושבים ומשגנים ללא הרף. כעת, ממש ב'ישורת האחרונה' של המבצע, מזדרזים התלמידים להספיק עוד ועוד. אנחנו נראה אותם מן הסתם באירוע הגדול של סיום המבצע, מחייכים ומאושרים, כשבדיהם ערימות בלתי נגמרות של ספרי קודש... בהצלחה!

בנאות דשא

תלמידי כיתות ב' ג' ד', יצאו השבוע לנאות דשא, לנפוש מעט, להתאזרר, ולאגור כוחות לעבודת ה' ולימוד התורה הקדושה.

התלמידים יצאו יחד עם המלמדים לרכיבת אופניים מהנה בשטחי הפארק הגדולים, וחזרו עייפים, אך מרוצים. ו... כמעט שכחנו! תודה למנהל החדר, ר' יוסי קעניג!

ברפת מזל טוב

לתומך התורה החשוב
ר' דוד שייחי' רוזנסון
והמשפחה

לרגל חגיגת בית המצווה
של ביתם מאיה ליבא שותחי'

משפחת 'חדר מנחם'
מאחלת לכם שותפו להרבה
נחת חסדי מזל יוצאי
חלוצים מתוך בריאות,
שמחה ואושר.

הורים ותלמידים יקרים,
'חדר מנחם' מזמין אתכם:

מסיבת סיום שנה"ל ה'תשע"ה

יום חמישי ר"ח תמוז, 18/06/15 בשעה 14:15
באמפי תיאטרון - בית הכנסת מארינה רושצ'ה

בתכנית

פרידה מהבוגרים
סיכום 'מבצע תורה'
וחלוקת פרסים
דברי סיום וברכה

סיכום שנה"ל
בקליפ מרהיב
חלוקת פרסים
למצטייני חברת תפילה

הכנת האירוע
כיתה' כיתה'
- מציגים -

המדינה היא
בימים ההם בזמן הזה

"מנשרת מנשה מבחריו"

בערב שבת קודש פרשת בהעלותך, נפטר הרה"ח בנימין קליין, שהיה מזכירו של הרבי במשך עשרות שנים • בשיחה מיוחדת עם שלוחי הרבי במוסקבה, ביקשנו לעמוד מעט על דמותו המיוחדת

ר' שייע גרוס

עם השנים, בעיקר בזכות שליטתו המלאה בשפה העברית, החל לתווך בין מזכירות הרבי לאישים מדיניים, ביטחוניים ופוליטיים בארץ וישראל. במשך השנים נפגש ועסק רבות, בשליחות הרבי עם אישים בכירים מהשב"כ וה'מוסד' הישראלי, רוב הדברים טרם פורסמו.

במהלך השנים יצא, שרוב העברת המכתבים האישיים אל הרבי, ומסירת התשובות מהרבי, נעשתה על ידי הרב קליין ועמיתו למזכירות הרב יהודה לייב גרונר.

לסייע בעבודת המזכירות של הרבי, לצידו של יו"ר המזכירות הרה"ח ר' חיים מרדכי אייזיק חדוקוב ע"ה.

הרב ירחמיאל בנג'מין קליין, נולד בירושלים בשנת תרצ"ה. ולמד בישיבת "תורת אמת" שבג'יר הקודש. בחדש אב תשס"ז הגיע ללמוד בישיבת תומכי תמימים ב-770. בסיום לימודיו נסע לשליחות באוסטרליה, והיה ממסדי ישיבת 'תומכי תמימים' בעיר מלבורן.

בכ"א לחודש אדר ה'תשכ"א נשא את רעייתו תבלחט"א מרת לאה שתחיל בתו של הרה"ח הרב מרדכי שוסטערמן ע"ה

לאחר כשנה ומחצה, חזרו להתישב בארצות הברית, ומיד נקרא ר' בנג'מין

הרופא נתן לך אישור?

ספור מדהים ספר הרב קליין, המלמד אותנו על הגש האהבה של הרבי לכל יהודי, ויותר מכך על היחס המיוחד לו זכה ר' בנימין אצל הרבי:

ביום שהסתלקה הרבנית ע"ה, הינה הרב קליין בעצמו בבית הרפואה, אחרי שעבר נתוח. מיד כששמע את הבשורה המרה, קפץ ממטתו כנשוי נחש. הוא לא יכל להרשות לעצמו להשאיר רגע אחד בבית הרפואה, ועל כן, מבלי לשאל לדעת הרופאים, פשוט קם ויצא לבית הרבי.

"אין לתאר את התחושה הקשה בה הרבי הינה נתון לאחר הסתלקות הרבנית" כך ספר הרב בנימין ברבות השנים "אף כשנכנסתי אל הבית ראיתי מחזה מדהים: כשראה אותי הרבי, התפשטה על פניו הבעה אבהית מיחדת, הוא האיר לי פנים, ומיד שאל: "הרופא נתן לך אישור לצאת?..."

מעשה בחסיד שנגש לרב בנימין קליין, ובקש ממנו להזכירו לישועה וברכה לפני הרבי, בענין שאינו סובל כל דחוי. אלא שהבקשה הגיעה בשעה של לפנות בקר - בזמן שסיים הרבי את הקבלה ל"חידות", וכבר נסע לביתו - לא רצה להפריע. "מחר בבקר" אמר ר' בנימין לחסיד "מיד כשאקח את הרבי ל-770 אמסר את בקשתך".

למחרת, כשיצא הרבי מביתו ונכנס למכונית, שוב לא הזדמן לרב קליין למסור את בקשתו של החסיד מבלי שיהיה צורך לעכב את הרבי, ומכיון שלא רצה לעכב חלילה את הרבי, החליט למסור את הבקשה ב-770, כשיהיה הרבי בחדרו.

ואכן, לאחר כמה דקות, בחדר הרבי, נכנס הרב קליין למסור את המכתבים, שאל אותו הרבי: "מה נשמע עם חסיד פלוני..." המזכיר נדהם, זהו החסיד שבקש ממנו אתמול להעביר את בקשתו לרבי! "רציתי למסור לרבי את בקשתו של החסיד מיד בבקר" אמר הרב קליין לרבי "אלא שלא יצא אל הפעל..." אמר לו הרבי: "חפיתי זמן רב לשמע מה אתו, מה חבל שדבר זה לא יצא לפעל..."

ור' בנימין סיים בחינה: "הרבי לקח ממני את הזיכרון של אותו מקום, לעיתים הרבי עזר לי במשימה שלא לספר דבר מהקודש פנימה..."

לעזור לשלוחים

הקשר של הרב בנימין קליין עם יהדות רוסיקה, החל לפני שנים רבות, עוד קודם לנפילת מסך הברזל. בביתו של הרב קליין הינה מכשיר פקס, ודרך אותו מכשיר עברו חלק ממכתביו והוראותיו של הרבי ליהודים ברוסיקה (כדי שלא ידעו שהמכתבים הגיעו מהרבי)...

הרב לאזאר, השליח הראשי מציין בשחיה להחיל: "לרב קליין הינה קשר מיוחד ליהדות רוסיקה. בשנים שלאחר ג' תמוז תשנ"ד הוא החליט לצאת ולעודד את השלוחים, ולעזור להם במה שיכל. לא פלא שהמקום אליו הגיע הרב קליין יותר מכול, הינה לרוסיקה. הוא פשוט הסתובב בערים השונות וחיזק את רוחם של השלוחים".

במסגרת אותם ביקורים - מספרים שלוחי הרבי - ישבנו אתו להתוודעויות רבות, ניסינו לדלות ממנו פרטים, סיפורים, ורשמים מהקודש פנימה. אך ר' בנימין אינו שש לדבר, פה ושם סיפר לנו מעשה, אך דרך פלל - פיו הינה חתום, איש סוד של אמת.

פעם התבטא עליו הרבי בפני אישיות בכירה: "מיין גנרל" (הגנרל שלי!)

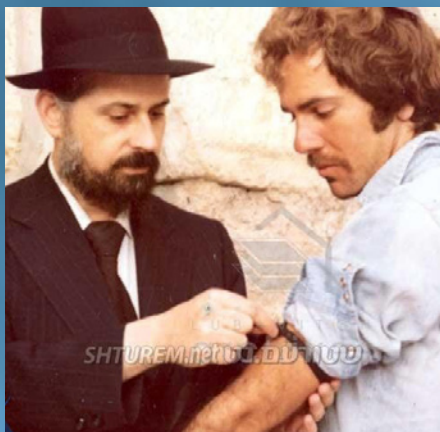
מזכיר הרבי הנאמן ורעייתו, זכו שכל ילדיהם משמשים כשלוחים של הרבי ברחבי העולם. גם אצלנו, במוסקבה, בנו הצעיר הרב יעקב שיקי לאורך ימים טובים, מכהן כרב לקהילת דוכרי האנגלית.

איש הסוד

כשהתמנה לעבודה במזכירות, אמר לו הרב חדקוב: "לא אוכל לומר לך שלא לראות, לא אוכל לומר לך שלא לשמוע, אך זאת - לא לדבר, לא לספר מה ראית ושמת, אוכל לדרוש ממך!"

דברים אלו של המזכיר הותיק, היו נר לרגלו של הרב קליין, שלא סטה מדרך זו אף כמלא נימה. הוא הינה איש סוד אמת, וכל השנים בהם עבד במזכירות, ובעיקר בשנים לאחר מכן, הינה מכסה יותר מספחים ומגלה פחות מטפח...

מעניין לציין עובדה מרתקת אותה סיפר ר' בנימין בעצמו: באחת הנסיעות לאהל, בדרך חזר ל-770, ביקש ממנו הרבי לעצור בצד הכביש הראשי (באחת היציאות מה"בלט פארקווי") כדי להתפלל מנחה. מאוחר יותר - מספר הרב קליין - נסעתי אין ספור פעמים באותו הכביש, ואיני זוכר את המקום בו התפלל הרבי...

ור' בנימין ענה תשובה חדה פתער, שבמידה רבה יכולה ללמד אותנו על כל מהותו: "אינני מבין את השאלה" השיב בטבעיות מוחלטת "אף פעם, בכל שנות העבודה שלי בצל הרבי, לא שאלתי את הרבי: למה... הרבי אומר - וצריך לבצע!"

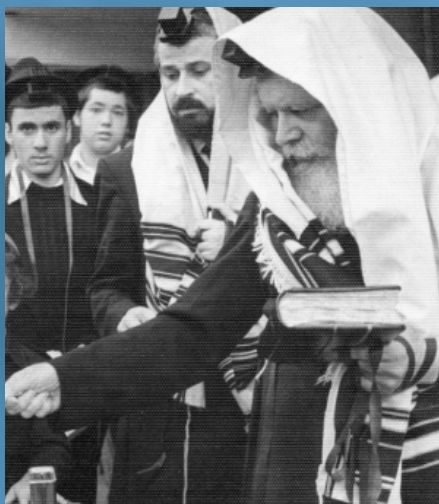
"הרי זה דבר מדהים", שח באזנו שליח, "העבודה במזכירות היא תובענית וקשה, שמתחילה בשעה מוקדמת מאד בבוקר, ומסתיימת בשעות הקטנות של הלילה."

ור' בנימין תמיד התייצב לעבודתו בקודש בחיות, בשמחה, ובמסירות שאינה יודעת קץ, בכוחות עלומים של נער צעיר.

נהגו של הרבי היה, (ולאו דווקא שהיה נהג מומחה, אלא שהיה מומחה בנאמנות) תמיד היה עוצר את הרקב פשהיה הרבי משוחח אתו באמצע הנסיעה, כדי שלא יצטרך חלילה להסתפל על הרבי דרך המראה שבמכונית... והיו פעמים רבות כאלו, בפרט בתקופת 'משפט הספרים'.

בהזדמנות מסוימת הרבי גער בבחורים שיצאו לראות את הספרים חוזרים ל-770, בזמן סדר הלימוד בשיבה. בתחילה דיבר הרבי לבחורים, אך בהמשך הפנה מבטו לר' בנימין שעמד בסמוך. שאלתי אותו: "אתה הרי לא עשית כלום, מתפקידך היה לעמוד שם?" והוא ענה: "לעיתים שלרבי היה אי שביעות רצון מדבר מסוים, היה מביע את כאבו בפני המזכירים..."

מעניין לציין שהרבי היה קורא לר' בנימין "קליין" (קטן, אידיש). אכן ראוי היה לתואר זה. מקטין עצמו, וכטל בפני הרבי כעפרא דארעא, אין בו רצון מלבד רצונו של הרבי, כך נהג כל ימיו!

45 דקות ארוכות...

ר' בנימין סיפר על פעם אחת בה הכניס לרבי "ליקוט" משיחה להגהה (סדרת הספרים המופקת לנו כ"ליקוטי שיחות" יצאה בקבצים בודדים של שיחה מידי שבוע, לאחר שהוגהה על ידי הרבי, ונכתבה: "הליקוט השבועי") הרבי החל לעבור ולהגיה את השיחה. ור' בנימין נשאר לעמוד בחדר, דרוך ומתוח כקפיץ, יודע כי הרבי קורא את כל מחשבותיו! הרבי הגיה את השיחה במשך 45 דקות תמימות! וכל אותו הזמן נשאר המזכיר בחדר... לאחר הזמן הזה נתן לו הרבי את השיחה והפטיר: "אילולא תישח את השיחה, לא אסיים את ההגהה..."

נסו אתם לתאר לעצמכם: לשמור על ריכוז המחשבה במשך 45 דקות, לעמוד בדממה מול הרבי במשך זמן כה ארוך...

הרבי אמר!

פעם נשאל הרב קליין, מדוע הורה הרבי, גם לאחר הסתלקות הרבנית בשנת תשמ"ח להמשיך ולקנות את הסופה בבית הרבי, ברחוב פרזידנט?

יודע מחשבות

קודם שיצא בנימין הצעיר ללמוד אצל הרבי, הלך ליטול עצה מזקני וחסידיו ירושלים, ולשמוע מפיהם על הנסיעה לרבי. בין החסידים הישתיים היה ר' נחום שזונקין שאמר אז לבחור הצעיר משפט שילווה אותו כל חייו: "בשעה שנמצאים אצל הרבי, יש לשמור על המחשבה, כיוון שהרבי יודע כל מה שהנך חושב...!"

בהקשר לכך סיפר גיסו, הרה"ח ר' מני וולף, עובדה מזלפת:

היה זה באחת הפעמים שהגעתי לרבי, והתארחתי בבית גיסי. בכל בוקר היה ר' בנימין מסיע את הרבי מביתו לבית המדרש - 770. באותה פעם, הגעתי בשעת בוקר מוקדמת לביתו וישבתי עם ר' בנימין לכוס קפה, ושוחחנו... עד שהגיעה השעה להסיע את הרבי.

לא נהגתי להודיע לרבי קודם שהגעתי. חשבתי לכאורה שהרבי אינו יודע שאני כאן... בהמשך היום פגשתי את ר' בנימין ומה הוא מספר לי אם לא כן: "בשעת הנסיעה פונה אלי הרבי במפתיע ושואל אותי: 'מה מספר גיסה מארץ ישראל?...'"

ליובאוויטש והתפילה

מסע מרתק בעקבות החסידים עם ר' אבי גדו'

ר' יוסף גולדברג

יוסף, שישנם שלשה חיבורים תורניים שהתלמידים צריכים לשלט בהם. ביניהם נמנו, הרא"ש, וה'שאגת אריה'.

חדור בלמוד

ר' יוסף המחיש לכל, דגמה חיה לעסק התורה. זה היה עסקו, ובלמוד היה תמיד מונח. אפלו כשהלך ברחוב ראו עליו שהנו שקוע ומרכז באיזו סוגיה, עד כדי כך שהיה דן בינו לבין עצמו בנושא מרכז שהסריד אותו בלימוד ולא שם לב לעוברים והשבים המביטים בו בתמיהה.

ר' יוסף, היה מבקר מידי פעם בשכונת "נחלת הר חב"ד" בקרית מלאכי. בזכרונם של לדי השכונה, היתה חקוקה דמותו של החסיד המתהלך בבית הנקסט אחוז במחשבותיו, כאשר מידי פעם הוא פונה אל ארון הספרים ומענג בספר כלשהו, מנתק לגמרי מסביבתו.

כשרצה המלמד ב"נחלה" להמחיש לתלמידים את המאדע המזכר בגמרא, אודות "המניח את הכד", הסביר, "המניח את הכד ברשות הרבים" - אם יענקל הקצב הניח את כליו ברחוב, "ובא אחר ונתקל בה" - ונתקל בהם ר' יוסף גולדברג בהילוכו..

אמרו עליו על ר' יוסף גולדברג: "הוא מוכר אמנם כ"בעל נגלה", אך נושא בעקבו, את מה שמוחותיהם של רבים מבעלי החסידות בימינו אינם מכילים".

כ"ש", התוספות, והמהרש"א - לפני שהחל להעמיק בפרושים ובביאורים הנרחבים.

השנוי בשיטת הלמוד של ר' יוסף, התחולל בעקבות טענתם של תלמידים יוצאי מרוקו. היו אלו בחורים שבחרו ללמד בישיבת תומכי תמימים ולהתקרב לתורת החסידות, אך היו להם קרובים וידידים בישיבות אחרות. כשהיו הבחורים נפגשים ביניהם בהדמניות שונות, היו מציינים אחד בפני השני - כמנהגם של בחורי ישיבה - את מעלות ישיבתם, ודרכי הלמוד בה. והנה, נגשו בזה אחר זה אל ר' יוסף כמה וכמה תלמידים, וטענו שמקנאים הם באלו שלומדים בסגנון של חשיבה עצמאית, של חקירות והתפלפלות. הרוחות בקרב התלמידים סערו.

לקראת י"ב תמוז של שנת תשט"ז, נסע משפיע ומנהל הישיבה ר' ניסן נמנוב לרבי, ור' יוסף בקש ממנו לשאל את הרבי בענין זה. תשובתו של הרבי היתה בערה כך: "למה לא באמת? יש לו הרי גיס בקלבלנד, שביקש ממנו את הספרים של הטעלזער (ראש ישיבת טעלז, הרב הגאון ר' חיים רבינוביץ). הוא לא צריך לומר כמותו, הוא יכול אפלו לומר להיפה, אך שיעזב בשיעוריו".

ר' יוסף אכן קים את הוראתו של הרבי נשיא דורנו, הוא קבל את השעורים מגיסו הרב החסיד ר' שניאור זלמן קיזון, והחל לשלב בסגנון הלמוד המקורי שלו, סגנון למידה נוסף - דבר שרעגן מאד את שיעוריו.

באחת ההדמניות, אמר הרבי לר'

ראש ישיבה חסידי

הרב הגאון והחסיד ר' יוסף גולדברג, אשר למד והתחנך בישיבות תומכי תמימים ברוסקה, כיהן כראש ישיבת "תומכי תמימים" על דרך כבליבאוויטש" בברינוואה.

מהותו של ר' יוסף אמרה כלה - תורה. הוא היה למדן עצום, אשר עסק יומם וליילה בעניני נגלה עמקים, ואף ידע להעביר אותם בצורה מפתאה. השעורים שמסר בישיבה היו תענוג מיוחד. הדיונים שהיה מעלה בשיטות המפתשים, בטאו למוד עמקני מצד אחד, ופשטות חסידית נטולת גאון מן הצד השני - פדרכה של תומכי תמימים.

מספרים, שיום אחד צעד ר' יוסף בכפר חב"ד, ופגש בו המשפיע הדגול, הרב החסיד ר' שלמה חיים קסלמן. המשפיע ר' שלמה חיים התענג לדעת בפה ר' יוסף כל כך שקוע, וכשה ספר לו על התוספות שבו הוא מרכז, ר' שלמה חיים היה המום. הוא זה שתבע תמיד ממושפיעיו חשיבה בעניני חסידות כשהולכים ברחוב, ופתאם - לראשונה - מבחין הוא בחסיד שכל כך מרכז ב'תוספות'!

שיטות למוד

לשיעוריו של ר' יוסף היה סגנון מאד מסים במשך שנים רבות, היתה זו שיטת הלמוד שקבל ממורו בישיבה בויטעבסק, הרב יהודה העבר ה' קום דמו. הלמוד היה מעמיק מאד, אבל גם מאד הגיוני ויסודי. הוא היה מדיק בלשון המפרישים, ותמיד נצמד לקו שלהם. הוא התנגד לפילוסופיות וכל מיני סברות שלא מעגנות בדבריהם הקדושים של המפרישים.

גם כשהביא את באוריהם של המפרישים "ראשונים" ו"אחרונים", תמיד שם דגש על הכנה משלמת של פשט הגמרא, באורי

הגשר נוסד בִּשְׁבִיל לַחֲצוֹת נְהוּרוֹת, נחלִים, תְּהוֹמוֹת וְזוּד. הַשָּׂרִים הָרֵאשִׁוִּיִּם נִבְנוּ מֵעֵץ, אוּתָם שָׂרִים נִבְנוּ עַל יְדֵי עֲצִים שְׁתַּקְּעוּ בְּקִרְקָעֵי הַנָּהָר.

הַרוֹמָאִים נִבְנוּ אֶת הַשָּׂרִים מֵאֲבָנִים שְׂדוּלִים, שֶׁהוֹנְחוּ זֶה עַל שֵׁי זֶה בְּצוּרַת קִשְׁתוֹת, וְהֵם נִקְרָאוּ "שָׂרֵי קִשְׁתוֹת". בְּכַפְרִים קִטָּיִם וּבְמִקְוֵי נְדָחִים בְּעוֹלָם מִתְחַמְּשִׁים בְּשָׂרִים הַקְּלוּעִים מִחֲבָלִים עֲסִיבִים וְחֻזְקִים.

כְּאֶשֶׁר פִּיתְחוּ אֶת הַרְכַּבַּת מִסִּילַת הַבְּרִזָּל, הָיָה צְרִיף לַבְּנוֹת שָׂרִים שְׂדוּלִים אֲרוּכִים וְחֻזְקִים, שֶׁיִּזְכְּלוּ לְסַחֵב אֶת מִשְׁקָלָם הַכָּבֵד עַל הַרְכַּבוֹת. בְּשָׂבִיל זֶה הִתְחַמְּשׁוּ בְּסִלְטָה, שֶׁהִיא מִתְכַּת חֲזָקָה וְאִחִיָּה, וְלָבֵן מִתְאִיָּה לְמַטְרָה זָאוֹת.

1

גשרים מעניינים

גשר חי: כְּאֶשֶׁר צְרִיכוֹת הַנְּמָלִים הַטוֹרְפוֹת הַבְּקָרָאוֹת "נְמָלֵי הַלְגִּיוֹן" לַחֲצוֹת תְּעֵלָה, יוֹצְרַת קְבוּצַת נְמָלִים "גֶּשֶׁר חַי" מֵעַל הַתְּעֵלָה, הַנְּמָלִים מְטַפְּסוֹת עַל גּוֹפֵן שֶׁל חֲבֵרוֹתֶיהֶן.

גֶּשֶׁר שְׁמֵתֶפֶרֶק לְשָׁנִיִּים: בְּלוֹנְדוֹן בִּירַת אֲנְגְלִיָּה יֵשׁ גֶּשֶׁר מְפּוֹרָסִם שֶׁנִּמְצָא עַל נְהַר הַתְּמִזָּה הַנִּקְרָא "טֵאוֹר בְּרִידְג" (גֶּשֶׁר הַמְּצוּדָה). הַמְּשֻׁטָּח שֶׁל הַגֶּשֶׁר נִבְנָה מִשְׁנֵי חֲלָקִים, הִיְכוּלִים לְהִתְרוֹמֵם וּלְהִיפָתַח, וְאַחַר כֵּן גַּם יְכוּלִים לְחַזֹּר לְמְקוֹמָם וּלְהִיטֵב שׁוֹב מְשֻׁטָּח אֶחָד. כְּאֶשֶׁר שָׂטָה סְפִינָה גְבוּהָה, נִפְתַּח הַגֶּשֶׁר וְהִיא עוֹבְרַת מִתְחַמְּשׁוֹ.

2

גשר שעושים עליו

קְנִיּוֹת: בְּשָׁנֵי צִדְדָיו שֶׁל הַגֶּשֶׁר הַנִּקְרָא "פּוֹנְטָה וְקִיּוֹ" (הַגֶּשֶׁר הַיֵּשׁוֹן) נִמְצְאוֹת חֲנוּיּוֹת שֶׁל תְּכַשִּׁיטִים. גֶּשֶׁר זֶה נִבְנָה לְפָנֵי לְמַעְלָה מִ-600 שָׁנָה, מֵעַל נְהַר 'אַרְנוֹ' שֶׁבְּעִיר פִּירֵנְצָה שְׁבִאיטְלִיָּה.

הַגֶּשֶׁר הַרְחֵב בְּעוֹלָם: בְּנִמְל סִינְיִי שְׁבִאוֹסְטְרַלִיָּה, נִמְצָא הַגֶּשֶׁר הַרְחֵב בְּעוֹלָם בְּרוֹחֵב 49 מֵטֵר. עַל הַגֶּשֶׁר יְכוּלוֹת לַעֲבוֹר 2 רֶכְבוֹת, 8 מְכוּנִיּוֹת, רוֹכֵב אֹפְנִיִּים, וְאָדָם עִם כָּלֵב זֶה לִיד זֶה מִבְּלִי לְהִימָקַע.

הַגֶּשֶׁר הָאָרוּךְ בְּעוֹלָם: הַגֶּשֶׁר הָאָרוּךְ בְּעוֹלָם נִמְצָא בִּיפְּנוֹ וְנִיקְרָא בְּשֵׁם 'אַקְשֵׁי מִיִּיקִיּוֹ' (גֶּשֶׁר הַפְּנִינָה) וְאָרְכוֹ 3911 מֵטֵר. גֶּשֶׁר זֶה נּוֹעַד לְחַבֵּר בֵּין הָעִיר קוֹבָה לְאֵי אוּוֹאגִי.

↑ הגשר בסינדי

↑ גשר פונטה וקיו בפירנצה

↑ גשר ברוקלין בעת הקמתו

גשר המצודה בלונדון

איור ובתיבה: ר' מוישי שרמן

יש לכם רעיון לבדיחה? פנו עכשיו לה' חושי שרמן!

ימים נסתרים

על ימיו העלומים של הבעל שם טוב

שמוליק תמרין, לוי גורליק

לפני התגלותו של הבעל שם טוב, היו רבים מהרשעים שהציקו לו. פעם אחת קראו לו לדבר מה, ובאמת קראו לו כדי להכות ולבזות אותו. הבעש"ט, למרות שידע את כוונתם - נסע לשם.

כשהגיע, עשו לו סעודה גדולה והשקוהו ביין יסון בן כמאה שנים, אשר כששותים מעט ממנו משתכרים מייד. כוונתם הייתה שישתכר ויוכלו להרביץ לו. מייד בבואו ביקש הבעש"ט שיביאו לו תפוחים כי ידע שהתפוחים מפיגים את השפעתו של היין, ולמרות ששתה הרבה יין לא השתכר. האנשים שהזמינו אותו בהכרח שתו גם מהיין. כשראו שהם כמעט נרדמים, ציוו לנעול את הבית שלא יכרח. לאחר מכן התחילו לבזותו ולריב איתו. אבל נפלה עליהם תרדמה גדולה ונרדמו מייד. הוא אמר למשרתו שיכין את המרכבה לנסוע מפה. אמר לו: רבי הדלתות נעולות במנעול חזק. ענה לו הבעש"ט: לך ותגיד להם בשמי שיפתחו. הלב המשרת ועשה כן ואכן הדלתות נפתחו ברעש גדול. ראו זאת נשותיהם וביקשו מהבעש"ט שלא יענשו. ענה להם שפבר נגזר עליהם שריפה ומגיפה ודלות, וכל הנוול יהיה בעל מום. הם המשיכו להפציר בו וענה שבגלל בקשתם, הגזירה תתעכב 20 שנה. ומיד נסע משם.

בעת שהיה הגאון בעל "פני יהושע" רב בלבוב, היה הבעש"ט מלמד בכפר סמוך ללבוב, וגם שימש כחזן. בשבת, הם התפללו אתו במנין, ולמדו תורה מפיו. בימי הסליחות התפלל הבעש"ט כחזן. כשנודע הדבר לראשי קהילת לבוב, הם מאוד כעסו על כך שהכפריים עשו לעצמם בכפר מנין, כי מנהגם היה בימי הסליחות ללכת להתפלל בעיר, ומביאים עמם הכנסה לקופת הקהילה, וכיוון שהפעם הכפריים לא הגיעו בראש השנה וגם לא ביום כיפור - הפסידו את הכנסתם...

- 3
- 2
- 1

טובה הארץ מאד מאד

- 4
- 5
- 6

פסעו במסלול המרגלים בארץ, ופתרו לפי ההגדרות. כל מילה מתחילה במילה שבה מסתימת האות האחרונה שבמילה הקודמת

הגדרות:

- 1. _____ היה המרשל שהתיק את כולם.
- 2. _____ היה פלטי.
- 3. _____ היה נפתלי המרשל היה _____.
- 4. _____ היה מרת נה.
- 5. _____ אחיון עיסי ותלמי היו ה _____.
- 6. _____ הני כפרה היה חטא ה _____.

חידודים חסידיים

חסידי: חילוקי תמרין

Тринадцать атрибутов Божественного милосердия

Хоть народ и восстал против Моше, сказав: «Вернёмся в Египет», Моше не обиделся. Как обычно, он сделал всё, что было в его силах, чтобы защитить евреев.

— Если Ты истребишь народ вместо того, чтобы привести его в Землю, — заспорил он со Всемогущим, — языческие народы, не ведая, что Ты караешь евреев за их грехи, станут утверждать: «Почему Всемогущий уничтожил народ, который Он возлюбил и в чьей среде Он обитает? Должно быть, потому, что не в Его силах дать им Эрец Израэль».

— Сын Амрама, — возразил Всевышний, — разве народы не знают Мою силу? Разве они не слышали о великих чудесах, которые Я совершил у Ям Суф?»

Моше ответил:

— Они скажут, что хоть одного царя, фараона, Он и одолел, против тридцати одного царя Кнаана Он оказался бессилён. А посему Он погубил в пустыне Свой народ. Пусть же теперь, Всевышний, Твое милосердие возобладает над Твоим гневом. Исполни Свои слова о том, что Ты долготерпелив даже с грешниками. Не придавай значения тому, о чем говорил я раньше.

Какой прежний разговор имел здесь в виду Моше?

Когда Моше поднялся на Небо, чтобы получить Скрижали, он застал Всемогущего за выписыванием слов: «Всевышний долготерпелив».

— Означает ли эта фраза, что когда праведник грешит, Ты проявляешь снисходительность? — спросил Моше.

— Эти слова относятся не только к праведникам, — ответил Всевышний, — но и к нечестивцам.

— Почему же Ты терпелив к грешникам? — спросил Моше. — Пусть они погибнут!

— Настанет день, — возразил Всевышний, — когда ты будешь рад прибегнуть к Моему Милосердию.

Согрешив в происшествии с лазутчиками, евреи попали в категорию

«нечестивцев», ибо они грешили уже не в первый раз. Поэтому Моше призвал Всевышнего явить Свое долготерпение.

— Не говорил ли ты, что Мне следует быть терпеливым только к праведникам? — спросил Всевышний.

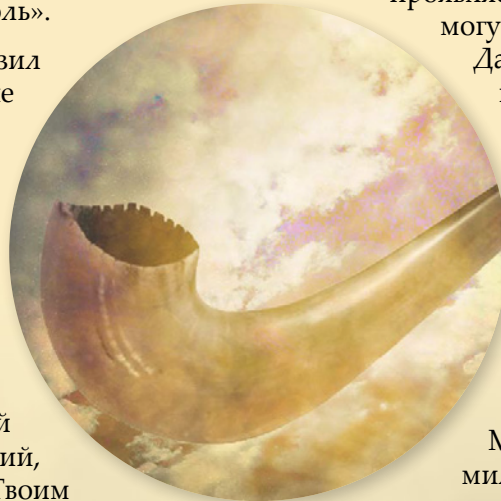
— А не заверял ли Ты меня, что Ты терпелив и к грешникам? — напомнил Ему Моше. — Подлинная сила Твоя открывается миру тогда, когда Ты проявляешь терпение (ибо воистину могущественен тот, кто властвует собой).

Даже если евреи вызвали Твой гнев, испытывая Тебя в десятый раз, вспомни, что Авраам во время десятого из тех Испытаний, которыми испытывал Ты его, превозмог сострадание к своему сыну Ицхаку и готов был заклать его. Пусть же теперь в награду за это Твое милосердие пересилит Твой гнев. И тогда Твое могущество станет несомненным.

Моше зывал к Божественному милосердию. Всевышний обещал, что к таким мольбам Он всегда будет благосклонен. Существует тринадцать атрибутов Божественного милосердия, но в тот раз Моше зывал только к шести из них. Он чувствовал, что евреи не сделали тшуву после своего восстания против Всевышнего, поэтому не осмелился просить полного прощения, а попросил лишь об отсрочке наказания, чтобы предотвратить незамедлительную и окончательную гибель.

— Всевышний, — воскликнул он, — долготерпеливый и преисполненный милосердия! Ты прощаешь содеявших зло и прегрешения; прощаешь тех, кто возвращается к Тебе, и не прощаешь тех, кто не делает этого. Ты, не истребляющий их, а перекладывающий грех отцов на три или четыре поколения их потомков, не произноси над народом Израиля смертный приговор!

— Хотя Я и не прощу еврейский народ полностью, Я дарую им снисхождение по твоему слову. Вместо того чтобы незамедлительно истребить их, Я покараю это поколение тем, что все они умрут в пустыне, а оставшееся наказание переложу на грядущие поколения, — ответил Всевышний.

За чашкой Чая...

Эфраим Альтшулер

Как праведный Аба Тахана спас больного

В одном городе жил добрый человек, любящий Всевышнего и исполняющий заповеди Торы. Звали его праведный Аба Тахана. Всю неделю он работал за городом, и только накануне субботы возвращался домой и приносил с собой сумку полную еды и одежды для своей семьи. Сумка была очень тяжёлая, но Аба Тахана торопливо, чтобы не опоздать, не дай Бог, и не оказаться в городе уже после наступления субботы. Так думал Аба Тахана: «Как обрадуются жена и дети всему этому добру, которое я принесу им. Наверняка бедняги уже проголодались!»

Быстрыми шагами шёл Аба Тахана, приближаясь к своему городу. Вдруг он увидел, как посреди дороги к городу лежит человек, причитает и плачет. Приблизился к нему Аба Тахана узнать что у него случилось и увидел, что человек весь покрыт ранами с ног до головы. От сильной боли он не мог ни идти ни даже двинуться с места.

Взмолился больной человек к Абе Тахане:

— Спаси меня пожалуйста, рабби, окажи мне милость и отнеси меня, пожалуйста, в город. Я не могу идти, потому что я очень болен, и если останусь тут один, то умру от голода и страданий.

Подумал Аба Тахана: «Как же мне поступить? Нести одновременно и этого человека и вещи у меня не хватит сил.

Если я оставлю вещи и донесу больного до дому, то, тем временем, могут украсть вещи, к тому же я не успею вернуться домой до наступления субботы. И тогда на что буду жить я и моя семья? Ведь кроме этого у меня ничего нет. А если сначала отнесу домой вещи, а после этого возьму больного, то он может, не дай Бог, тем временем умереть.»

Но не долго думал Аба Тахана, скоро решил: «Прежде всего выполню заповедь помочь раненному человеку прийти домой, а о своих вещах позабочусь потом.»

Положил праведник свои вещи, погрузил на плечи больного человека и, с осторожностью, потихоньку, пошёл так, чтобы не причинить ему боль. С великим трудом доставил он больного домой и уложил его на кровать. После этого побежал скорее назад к тому месту, где оставил вещи. На его

радость все вещи оказались на том же месте, где он их оставил.

Взял Аба Тахана сумки и поспешил домой к городу. Между тем, прошло уже много времени и когда он пришёл в город уже приближался заход солнца. Все жители, одетые в субботние одежды и с молитвенниками в руках, шли в синагогу, а Аба Тахана ещё в рабочей одежде, и тяжёлая поклажа на его плечах.

Очень удивились люди и стали говорить друг другу:

— Это ли благочестивый Аба Тахана, который с такой тщательностью исполнял заповеди? Посмотрите, он оскверняет субботу!

И сам Аба Тахана очень беспокоился и думал: «Может я уже, не дай Бог, оскверню субботу?»

Увидел Святой, благословен Он как переживает добрый человек и вернул солнце на небосвод. Теперь все видели, что суббота ещё не наступила.

Поспешил Аба Тахана домой, помылся и переоделся в честь субботы и пошёл в синагогу. Он радовался тому, что Святой, благословен Он помог ему спасти больного, сохранил его вещи, и дал ему возможность не осквернить субботу.

אהים לנצה

פאת: הת' מוישי שרמן ציור: שעיל'ה בריל

יעקב, אמה לא יודע
אזזה פיף ה'ה היום
במדד. שימקנו כדורגל
בהפסקה, וניצמנו 2-15

נמאס לי מזה שאמה כל
הזמן מראה לי שאמה
יותר צדיק ממני! עלטיו
בדווקא לא אומר מהגן
הסידור!

20 שנה קודם

ש-ל-י-ם!!

וגם, היתה לנו הפסקת צבאות השם,
והרב ביקט ממני לקבל החלטה טובה,
אז דיבלתי על עצמי בלי נדר לקרוא
קריאת שמע מהגן הסידור. אולי גם
אמה פתליט את זה?

יופי לכם...

ובמחנה להוזה

שניאור, אמה לא
מזהה אותי?

אבל...

עזוב אותי אמה
מפריע לי לשחקו

שניאורו אחי אמה
מזהה אותי עדיין
סימו שלא השפניתי
עד כד כפי...!

יעקב? !? !?

תקציר: מר ג'וזסון מתגלה כנוכל ערמומי שלא מתכנן לשלם לשניאור רבינוביץ סוחר היהלומים את המגיע לו, ובמקום זאת כולא אותו בקומת המרתף של ביתו